

z innego tytułu jest wymagane, gdy zapłata następuje na pokrycie następujących należności:

- 1) celnych,
- 2) za usługi i świadczenia państwowych, spółdzielczych i innych uspołecznionych zakładów leczniczych i uzdrowiskowych,
- 3) z tytułu:
 - a) opłat i wydatków w postępowaniu cywilnym, w tym również egzekucyjnym oraz za czynności notarialne,
 - b) zabezpieczenia majątkowego,
 - c) opłat i wydatków w sprawach ze skarg do Naczelnego Sądu Administracyjnego na decyzje administracyjne,
 - d) kosztów postępowania w sprawach nieletnich,
 - e) poręczenia, kar, opłat i kosztów w sprawach karnych, karnych skarbowych i w sprawach o wykroczenia, z wyjątkiem kar nałożonych w trybie postępowania mandatowego,
- 4) za najem lokali i pomieszczeń, usługi hotelarskie, dzierżawę budynków i gruntów oraz użytkowanie wieczyste — jeżeli należność przypada na rzecz jednostki gospodarki uspołecznionej lub zapłata następuje za pośrednictwem tej jednostki,
- 5) za usługi przewozu osób oraz usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony, jeżeli waluta polska pochodzi:

- 1) z udokumentowanej wymiany w kraju waluty obcej w banku dewizowym lub w innej jednostce uprawnionej do wymiany walut obcych, nie stanowiącej jednak obowiązkowej wymiany na koszty pobytu, chyba że z kwoty obowiązkowej wymiany następuje zapłata należności za najem lokali i pomieszczeń oraz usługi hotelarskie,
- 2) z udokumentowanej wypłaty z rachunku bankowego osoby zagranicznej, prowadzonego w walucie obcej lub polskiej, jeżeli warunki prowadzenia rachunku dopuszczają wypłaty na pokrycie należności określonych w ust. 1,
- 3) z udokumentowanego przywozu z państwa będącego członkiem Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej waluty polskiej nabytej w tym państwie na podstawie porozumienia międzybankowego,

4) z innego udokumentowanego tytułu, jeżeli zezwolenie dewizowe dopuszcza zapłatę należności, o których mowa w ust. 1.

3. Udokumentowanie pochodzenia waluty polskiej nie jest wymagane, jeżeli łączna należność z jednego tytułu nie przekracza 1.000 złotych.

§ 7. 1. Dokumentem stwierdzającym pochodzenie waluty polskiej jest:

- 1) z wymiany waluty obcej — oryginał imiennego dowodu wymiany wystawiony przez bank dewizowy lub inną jednostkę uprawnioną do wymiany walut obcych,
- 2) z rachunku bankowego — zaświadczenie wystawione przez bank prowadzący rachunek,
- 3) z przywozu z państwa będącego członkiem Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej — zaświadczenie banku lub jednostki uprawnionej, w której walutę polską nabyto, z adnotacją polskiego urzędu celnego o jej przywozie,
- 4) z innego tytułu — zaświadczenie wystawione przez jednostkę dokonującą wypłaty, upoważnioną do tego z mocy przepisów prawa dewizowego.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 4, powinien być wystawiony w czasie pobytu osoby zagranicznej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1, traci ważność z chwilą wyjazdu osoby zagranicznej z Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

4. Osoba krajowa przyjmująca od osoby zagranicznej zapłatę w walucie polskiej należności określonej w § 6 ust. 1 jest obowiązana zamieścić na dokumencie stwierdzającym pochodzenie waluty polskiej adnotację o wysokości kwoty przyjętej na zapłatę.

§ 8. Zasady pokrywania przez osoby zagraniczne należności za samochodowe paliwa płynne określają odrębne przepisy.

§ 9. W związku z art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 1977 r. w sprawie pokrywania przez cudzoziemców kosztów pobytu w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1977 r. Nr 12, poz. 49 i Nr 21, poz. 91 oraz z 1979 r. Nr 16, poz. 102).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Finansów: *S. Niecka*

70

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 lutego 1984 r.

w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu przeprowadzania kontroli dewizowej oraz uprawnień pracowników wykonujących kontrolę i obowiązków kontrolowanych jednostek.

Na podstawie art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy zakres i sposób przeprowadzania kontroli dewizowej jednostek gospodarki uspołecznionej i jednostek gospodarki nie uspołecznionej przez Ministra Finansów i izby skarbowe.

uprawnienia pracowników wykonujących kontrolę oraz obowiązki kontrolowanych jednostek.

§ 2. 1. Minister Finansów wykonuje kontrolę dewizową:

- 1) w ministerstwach, urzędach centralnych, centralach banków, centralnych związkach spółdzielczych oraz zarządach głównych (centralnych) organizacji społecz-

nych dotowanych przez Państwo bądź prowadzących działalność gospodarczą,

- 2) w polskich placówkach za granicą,
 - 3) osób zagranicznych wymienionych w art. 3 pkt 4 i 5 oraz oddziałów i przedstawicielstw z siedzibą w kraju osób zagranicznych wymienionych w art. 3 pkt 3 i 6 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288), zwanej dalej „ustawą”.
2. Izby skarbowe wykonują kontrolę dewizową:
- 1) jednostek gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2,
 - 2) jednostek gospodarki nie uspołecznionej, z wyjątkiem jednostek, o których mowa w ust. 1 pkt 3.
3. Minister Finansów, niezależnie od kontroli dewizowej, o której mowa w ust. 1, wykonuje kontrolę dewizową w zakresie:
- 1) handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem,
 - 2) nie związanych z handlem zagranicznym usług spedycji oraz przewozu lądowego, morskiego i powietrznego towarów i osób,
 - 3) usług portowych oraz zaopatrywania statków,
 - 4) ubezpieczeń i reasekuracji,
 - 5) usług pocztowych i telekomunikacyjnych,
 - 6) usług związanych z ochroną wynalazków i wzorów przemysłowych,
 - 7) czynności bankowych,
 - 8) zaciągania, wykorzystania i spłaty kredytów,
 - 9) sprzedaży towarów i usług w kraju za waluty obce,
 - 10) wymiany kulturalnej, naukowo-technicznej, sportowej i turystycznej,
 - 11) wydatków dewizowych jednostek i zakładów budżetowych,
 - 12) spółek i przedsiębiorstw z udziałem kapitału obcego,
 - 13) wykonywania obowiązku zgłaszania mienia,
 - 14) czynności nie stanowiących obrotu dewizowego, wymienionych w art. 29—32 ustawy,
 - 15) przewidzianym w odrębnych przepisach.
4. Kontrola, o której mowa w ust. 3 pkt 1, nie narusza uprawnień Ministra Handlu Zagranicznego do kontroli

dewizowej w zakresie handlu zagranicznego i usług związanych z tym handlem.

§ 3. Kontrolę dewizową w zakresie, o którym mowa w § 2 ust. 1 i 3, wykonują główny komisarz dewizowy i komisarze dewizowi.

§ 4. Główny komisarz dewizowy może zlecić komisarzom dewizowym przeprowadzenie kontroli dewizowej w jednostkach objętych właściwością izb skarbowych bądź zlecić izbom skarbowym przeprowadzenie kontroli dewizowej w zakresie, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem kontroli ministerstw, urzędów centralnych oraz polskich placówek zagranicznych.

§ 5. 1. Przy wykonywaniu kontroli dewizowej stosuje się odpowiednio przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów oraz uprawnień Ministra Finansów i podległych mu organów w zakresie kontroli finansowej (Dz. U. z 1983 r. Nr 3, poz. 19) oraz § 7—22 i § 24—35 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie przeprowadzania kontroli finansowej oraz obowiązków kontrolowanych jednostek (Dz. U. z 1983 r. Nr 4, poz. 26).

2. Organy kontroli dewizowej w razie stwierdzenia w toku kontroli okoliczności wskazujących na popełnienie przestępstwa lub wykroczenia dewizowego są obowiązane niezwłocznie zawiadomić o tym na piśmie organy powołane do ścigania przestępstw i wykroczeń dewizowych.

3. Organy kontroli dewizowej w toku kontroli są obowiązane udostępnić organom powołanym do ścigania przestępstw i wykroczeń dewizowych materiały z kontroli oraz stosować się do zarządzeń tych organów.

§ 6. Na podstawie wyników kontroli organ kontroli dewizowej zawiadamia o stwierdzonych nieprawidłowościach organ, który wydał badanej jednostce zezwolenie na prowadzenie działalności gospodarczej lub koncesję na samodzielne prowadzenie handlu zagranicznego. W zawiadomieniu tym organ kontroli dewizowej może postawić wniosek o cofnięcie zezwolenia lub koncesji.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.

Minister Finansów: S. Nieckarz

71

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 lutego 1984 r.

w sprawie zasad i trybu granicznej i pocztowej kontroli dewizowej.

Na podstawie art. 38 ust. 2 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) zarządza się, co następuje:

§ 1. Urzędy celne oraz organy Wojsk Ochrony Pogranicza wykonują graniczną kontrolę dewizową według zasad i w trybie kontroli celnej, ze zmianami określonymi w rozporządzeniu.

§ 2. 1. Uprawnienie do wywozu, przywozu lub przewozu wartości dewizowych powinno być udokumentowane:

- 1) książeczką walutową,
- 2) zaświadczeniem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S.A. lub Banku Polska

Kasa Opieki S.A., stwierdzającym uprawnienie do wywozu, przywozu lub przewozu określonych wartości dewizowych albo odpowiednią adnotacją banku dewizowego na dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,

- 3) zaświadczeniem wywozu, wystawionym przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, stwierdzającym, że osoba wymieniona w tym zaświadczeniu jest uprawnioną do wywozu pieniędzy zagranicznych wymienionych w zaświadczeniu,
- 4) pisemnym zgłoszeniem przez osobę krajową przywozu wartości dewizowych do kraju, potwierdzonym przez